

U s n e s e n í

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **H. G.**, práv. zast. Mgr. Umarem Switatem, advokátem, se sídlem Praha 4, Dědinova 2011/19, adresa pro doručování Praha 2, V Tůních 11, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 963/3, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu ve věci vydání povolení k trvalému pobytu,

t a k t o :

- I. Řízení se z a s t a v u j e .
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 11.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Umara Switata, advokáta.
- III. Žalobci se v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 1.000,- Kč z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám Mgr. Umara Switata, advokáta.
- IV. Zástupce Mgr. Umar Switat se v y z ý v á, aby ve lhůtě do jednoho týdne od doručení tohoto usnesení sdělil soudu číslo svého bankovního účtu, popřípadě svůj požadavek na poukázání předmětné částky poštovní složenkou.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal vydání rozsudku, kterým by soud uložil žalovanému povinnost vydat ve stanovené lhůtě rozhodnutí o jeho žádosti ze dne 13. 6. 2016 o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky.

Uvedl, že správní orgány jsou povinny vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu dle § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) a bez zbytečných průtahů dle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V dané věci měl žalovaný povinnost vydat rozhodnutí bezodkladně, nejpozději ve lhůtě 60 dnů dle § 169 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Žalovaný ve stanovené lhůtě rozhodnutí nevydal, proto žalobce podal ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, čímž vyčerpal prostředky, které procesní předpis k ochraně proti

nečinnosti stanoví. Komise v reakci na návrh žalobce vydala opatření proti nečinnosti, ve kterém přikázala žalovanému vydat rozhodnutí do 30 dnů od doručení předmětného opatření. Vzhledem k tomu, že žalovaný nevydal rozhodnutí ani ve třicetidenní lhůtě stanovené Komisí, je dle žalobce nečinný.

Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, jelikož nebyl a není nečinný, v jeho postupu pak nejsou nepřípustné nebo neodůvodněné průtahy. Shrnul, že v řízení provádí šetření a dokazování týkající se žádosti žalobce, konkrétně dne 14. 10. 2016 zaslal Policii České republiky žádost o provedení pobytové kontroly, dne 14. 10. 2016 předvolal žalobce a svědka k výsledku, dne 14. 10. 2016 zaslal žalobci vyrozumění o provedení úkonu – výsledku svědka, dne 28. 11. 2016 provedl výslech žalobce a svědka a dne 12. 12. 2016 vyžádal Výpis a Opis z evidence rejstříku trestů.

Žalovaný uzavřel, že činí nezbytné úkony vedoucí k vydání žalobou požadovaného rozhodnutí, tudíž nepovažoval žalobu za důvodnou.

V replice ze dne 17. 1. 2017 žalobce setrval na podané žalobě, neboť veškeré úkony měl žalovaný učinit v zákonem stanovené šedesátidenní lhůtě.

Podáním ze dne 26. 9. 2017 vzal žalobce žalobu v celém rozsahu zpět, neboť žalovaný o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu již rozhodl. Zároveň požadoval náhradu nákladů řízení.

Podle ustanovení § 37 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), může návrhovatel vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

V dané věci vzal žalobce podáním ze dne 26. 9. 2017 žalobu v celém rozsahu zpět, proto soud řízení podle ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Při rozhodování o nákladech řízení vzal soud v úvahu pravidla stanovená v § 60 odst. 3 s. ř. s., dle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však návrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce, nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení návrhovatele, má návrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud žalobce žalobou opodstatněně brojí proti nečinnosti správního orgánu, který svou nečinnost následně ukončí vydáním rozhodnutí, a žalobce proto svou žalobu vezme zpět, má právo na náhradu nákladů soudního řízení. Soud se tedy zabýval tím, zda žalobce před podáním správní žaloby využil všechny možnosti ochrany proti nečinnosti správního orgánu.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s

nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle § 80 odst. 3 věta druhá správního řádu po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník.

V této věci soud z listin obsažených ve správním spise zjistil, že dne 13. 6. 2016 podal žalobce žádost o povolení k trvalému pobytu.

Dne 3. 10. 2016 Komise opatřením proti nečinnosti žalovaného pod č.j. MV-122574-2/SO-2016, ve kterém dle § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu žalovanému přikázala, aby do 30 dnů od doručení opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu vedené pod sp. zn. OAM-09101/TP-2016. Předmětné opatření proti nečinnosti bylo doručeno žalovanému dne 4. 10. 2016.

Žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu tak, že žalobci vydal Potvrzení o povolení k trvalému pobytu cizince na území České republiky ze dne 5. 9. 2017, č.j. OAM-9101-36/TP-2016, jelikož žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce soudu předložil návrh na provedení opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu ze dne 6. 9. 2016, přičemž z opatření proti nečinnosti ze dne 3. 10. 2016 vyplývá, že žalobce návrh Komisi zaslal.

S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č.j. 2 Ans 14/2012-41 soud nehodnotil průběh celého správního řízení, nýbrž pouze postup žalovaného po vydání opatření proti nečinnosti Komisí dne 3. 10. 2016.

Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný rozhodl o žádosti žalobce po lhůtě stanovené mu Komisí k vydání rozhodnutí, neboť opatření proti nečinnosti bylo vydáno dne 3. 10. 2016, žalovanému bylo doručeno dne 4. 10. 2016 a rozhodnutí ve věci samé žalovaný vydal až dne 5. 9. 2017, tedy po marném uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené Komisí v opatření proti nečinnosti.

Na posouzení věci soudem nemění nic ani skutečnost, že žalovaný prováděl v řízení úkony směřující k vydání rozhodnutí ve věci. Soud nepopírá, že žalovaný jakožto správní orgán má povinnost zjistit skutečný stav věci a za tímto účelem činit jednotlivé úkony ve věci, na druhou stranu si musí počínat takovým způsobem, aby dodržel lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí ve věci zákonem, případně nadřízeným správním orgánem.

Soud dále konstatuje, že žalobce vyčerpal všechny prostředky, které mu procesní předpisy stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu, když podal Komisi jako příslušnému nadřízenému správnímu orgánu návrh ze dne 6. 9. 2016 na provedení opatření podle § 80 správního řádu. Komise v reakci na návrh žalobce učinila opatření proti nečinnosti a stanovila lhůtu k vydání rozhodnutí. Jelikož lhůta proběhla marně, žalobci nezbylo nic jiného než podat správní žalobu.

Soud shrnuje, že žalovaný byl v době podání žaloby nečinný a žalobce bezvýsledně vyčerpал všechny prostředky, které mu právní řád poskytuje, když podal návrh na provedení opatření proti nečinnosti Komisi. Žalobce by tedy byl se svou žalobou úspěšný, a má tak právo na náhradu nákladů řízení. Soud mu proto dle § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. přiznal náklady řízení, které jsou tvořeny částí zaplaceného soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč (zbývající část poplatku ve výši 1.000,- Kč soud žalobci vrátil výrokem III. tohoto usnesení) a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby a zpětvzetí žaloby ze dne 26. 9. 2017), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 3.100,- Kč a tři paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 3 x 300,-Kč. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH. Soud nepřiznal žalobci nárok na náhradu nákladů řízení za repliku ze dne 17. 1. 2017, jelikož v ní právní zástupce velmi stručně reagoval na vyjádření žalovaného. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11.200,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Umara Switata, advokáta.

O vrácení soudního poplatku ve výši 1 000,- Kč, soud rozhodl podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění rozhodném, dle kterého *„soud vrátí z účtu soudu i zaplacený poplatek za řízení, který je splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti, snížený o 20 %, nejméně však o 1 000 Kč, bylo-li řízení zastaveno před prvním jednáním“*. Žalobce zaplatil soudní poplatek ve výši 2 000,- Kč, soud mu proto vrátil částku 1 000,- Kč. Zároveň soud vyzval právního zástupce žalobce k poskytnutí součinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. října 2017

v.r.

Za správnost vyhotovení:
S. K.

JUDr. Eva P e c h o v á,
předsedkyně senátu